

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 523/2019
29.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 279/19 од 22.04.2019. године, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К број 27/17 од 05.04.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 685/18 од 10.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 29. маја 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 279/19 од 22.04.2019. године, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К број 27/17 од 05.04.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 685/18 од 10.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К број 27/17 од 05.04.2017. године, на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођени су од оптужбе, и то тачком један изреке окривљена АА да је извршила кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, тачком два изреке, окривљени АА и ББ, да су извршили кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 227. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, тачком три изреке, окривљени ВВ да је извршио продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, а тачком четири изреке, окривљени ББ да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, јер није доказано да су учинили кривична дела за која су оптужени.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, сходно одредби члана 265. став 1. ЗКП, а

оштећени АД „ГГ“ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак, на основу члана 258. став 3. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 685/18 од 10.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Крушевцу, а пресуда Вишег суда у Крушевцу К број 27/17 од 05.04.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз број 279/19 од 22.04.2019. године, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и да сагласно члану 492. став 1. тачка 3) ЗКП, утврди да је побијаним пресудама повређен закон у корист окривљених.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца браниоцима окривљене АА – адвокату Владану Вукчевићу, адвокату Александру Ђорђевићу и адвокату Марку Поповићу, браниоцу окривљеног ББ – адвокату Драгану Бјелићу и браниоцу окривљеног ВВ – адвокату Горану Доловићу, сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, након чега је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, налазећи да њихово присуство седници већа не би било од значаја за доношење одлуке, па је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда, против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, по оцени Врховног касационог суда, ни првостепена, а ни другостепена побијана пресуда, нису захваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, будући да изрека правноснажне пресуде није противречна самој себи нити су разлози пресуде противречни изреци, а пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, нити у конкретном случају о чињеницама које су предмет доказивања постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника.

Наиме, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца којима се указује да суд није отклонио противречност између одбране окривљене АА и исказа сведока ДД (страна 16. и страна 29. првостепене пресуде), имајући у виду да се у наведеним деловима пресуде цитирају како одбрана окривљене, тако и исказ наведеног сведока, а како то произилази из списка предмета.

У односу на исказ сведока ЋЋ, Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости тврди да је исти нејасан и да га је суд као таквог прихватио. Овим наводима се уствари и не указује на нејасне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, дакле на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, већ се оспорава исказ сведока и даје сопствена оцена наведеног доказа.

Надаље, супротно наводима захтева Републичког јавног тужиоца, по оцени овога суда, првостепени суд је у побијаној пресуди дао јасне, довољне и непротивречне разлоге због којих прихвата исказ стручног саветника ЕЕ, и то како на страни 32. последњи став првостепене пресуде, тако и на страни 39. став 2, где је истакао да су скоро до истог закључка, односно до скоро истог процента задужења, дошли и стручни саветник ЕЕ и вештаци Градског завода за вештачење. Стога нису основани наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца да се оцена наведеног исказа своди само на уопштену формулацију да је исказ дат „по правилима струке“ и да нису наведени разлози због којих је прихваћен његов закључак.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда првостепени суд је на страни 54. последњи став до стране 57. став 2. побијане пресуде изнео јасне, потпуне и непротивречне разлоге због којих прихвата допунски налаз и мишљење Комисије вештака Градског завода за вештачење у односу на утврђени проценат оптерећења имовине предузећа „ГГ“. Стога су неосновани наводи захтева да без упоређивања документације на основу које је вршено вештачење од стране Градског завода за вештачење са документацијом на којој се заснива извештај Агенције за приватизацију, разлози првостепене пресуде остају нејасни и непотпуни.

У осталом делу, захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче се да Комисија вештака Градског завода за вештачење уз свој налаз није приложила било какву документацију, због чега је нејасно у коју документацију је ова Комисија вештака вршила увид.

Како је већ претходно речено, у првостепеној пресуди су на две и по стране дати разлози због којих је другостепени суд допунски налаз и мишљење Комисије вештака Градског завода за вештачење прихватио, а у оквиру којих разлога је и експлицитно наведено да је Комисија вештака на непосредан начин, најпре увидом у сву постојећу документацију која се налазила међу доказима у списима предмета, те након непосредног увида у пословну, рачуноводствено – књиговодствену евиденцију и финансијске документе који се у оригиналу налазе у предузећу „ГГ“ ..., дакле увидом у потпуну документацију, сачинила допунски налаз и мишљење, подробно одговарајући на постављена питања од стране суда, а уз исти је суду доставила комплетну и систематизовану документацију по свакој тачки оптужнице (страна 56. првостепене пресуде). Стога је супротно наводима захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, у разлозима првостепене пресуде потпуно разјашњено на основу које документације је извршено вештачење и дат допунски налаз и мишљење.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на постојање противречности у разлозима пресуде на страни 44 и 62 првостепене пресуде, будући да се на страни 44 цитира део допунског налаза и мишљења Комисије вештака, а по коме вештаци нису могли прецизно да утврде да ли је извозом робе за конкретна предузећа, предузеће „ГГ“ остварило добит или пак губитак, упућујући при томе на страни 61 и 62 допунског налаза и мишљења, те да је комисија вештака утврдила да је предузеће „ГГ“ остварило разлику у цени у износу од 64.325, 11 еура.

На страни 62 првостепене пресуде, оцењујући све доказе у односу на тачку 4 првостепене пресуде, као и одбрану окривљеног ББ, првостепени суд поред осталог истиче и постојање позитивне разлике између производних и продајних цена наведеним купцима у истом износу како је то утврђено на страни 44 првостепене пресуде, при чему не наводи да ли та позитивна разлика представља добит или евентуални губитак предузећа „ГГ“. Дакле, у конкретном случају, не постоји противречност у разлозима првостепене пресуде, будући да наведена позитивна разлика између производне и продајне цене не значи по аутоматизму да се ради о профиту фирме како то тврди Републички јавни тужилац у поднетом захтеву.

Такође, и тврдња Републичког јавног тужиоца, изнета у захтеву за заштиту законитости, о постојању противречности првостепене пресуде на странама 47 и 64, је неоснована. Ово из разлога што се на страни 47 износи само констатација да вештацима нису били доступни званични подаци Пореске управе у Крушевцу о постигнутим прометним вредностима пословних простора и локала у Крушевцу за наведени период, због чега Комисија вештака није могла да утврди тржишну вредност ТЦ „ЖЖ“, док на страни 64 став 2, на који се тужилац у захтеву позива суд наводи и оцењује друге доказе (дакле не и налаз и мишљење Комисије вештака) на основу којих је утврдио да је спорни ТЦ „ЖЖ“ продат по тржишној цени.

Уствари, у овом случају тужилац у захтеву свој закључак о противречности првостепене пресуде изводи тако што део реченице из разлога пресуде на страни 64 став 2, а која се односи на оцену суда о неоснованости навода тужиоца да окривљени ВВ „није претходно извршио процену вредности прометне непокретности јер је „ГГ“ имао књиговодствене вредности“ потпуно ван контекста упоређује са другим делом пресуде (страна 47) иако се ти делови не могу међусобно упоређивати.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости – да је првостепени суд у пресуди био дужан да цитира сва питања и примедбе заменика Вишег јавног тужиоца постављена вештацима Градског завода за вештачење као и њихове одговоре на питања и примедбе, те да потом наведе аргументе због којих сматра да налаз и мишљење Комисије вештака није доведен у питање. Ово стога што је првостепени суд дао јасне, потпуне и непротивречне разлоге због чега прихвата допунски налаз и мишљење Комисије вештака Градског завода за вештачење, те оценио да питањима и примедбама тужиоца исти није доведен у

питање, а што је по оцени Врховног касационог суда сасвим довољно. Цитирање свих питања и одговора непотребно би оптеретило пресуду. Поред тога, ови наводи не представљају обавезан део образложења пресуде, па обзиром на ни сам Републички јавни тужилац у свом захтеву не наводи која су то питања и одговори које је суд морао унети у пресуду а због чијег изостанка је дошло до битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, то су наводи у овом делу оцењени неоснованим.

Такође, ни наводи захтева за заштиту законитости – да је садржина првостепене пресуде у знатној мери противречна списима у делу где суд наводи да је извео све доказе које је понудио јавни тужилац и поред тога што је одбио предлог Вишег јавног тужиоца за још једно, допунско вештачење, нису основани. Ово стога што је на страни 57 првостепене пресуде, на коју се Републички јавни тужилац позива, у ставу два, првостепени суд навео разлоге због којих је одбио предлог заменика Вишег јавног тужиоца да се изврши ново, допунско вештачење, а потом, у наставку пресуде, у ставу 4 на истој страни, навео је и да је све остале доказе понуђене од стране тужилаштва, извео.

Надаље, неосновани су наводи захтева којима се указује да првостепена пресуда уопште нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, а у погледу штете причињене повериоцима предузећа „ГГ“ и прибављања противправне имовинске користи овом предузећу, а која је настала пребацивањем пословања предузећа „ГГ“ на други привредни субјект – предузеће „ЗЗ“. Овде се уствари ради о разлозима пресуде у односу на тачку 2 оптужнице (тачку 2 пресуде) којом се окривљенима АА и ББ ставља на терет да су другом правном лицу – предузећу „ЗЗ“ прибавили противправну имовинску корист у износу од 1.146.171,73 динара. Дакле, окривљенима уопште није стављено на терет преиначење штете повериоцима предузећа „ГГ“ и прибављање користи овом предузећу, тако да је у том делу првостепена пресуда и не може имати разлоге, јер се разлози не дају за нешто што није предмет оптужења.

Такође, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости да првостепени суд на страни 61 пресуде, прихватајући закључак вештака о непостојању субјективног односа окривљених према кривичном делу, уствари прихвата изјашњење вештака о правним питањима, а што дате разлоге у овом делу према ставу тужиоца, чини апсолутно нејасним. По оцени овога суда, истакнути наводи захтева за заштиту законитости су нетачни, па самим тим и неосновани. Ово стога што се не ради о закључку вештака везаном за субјективни однос окривљених према кривичном делу како се то нетачно наводи у захтеву за заштиту законитости, већ се у овом делу ради о закључку суда проистеклом из оцене и анализе како допунског налаза и мишљења Комисије вештака Градског завода за вештачење, тако и других доказа.

Наиме, на страни 61. првостепене пресуде цитира се допунски налаз и мишљење Комисије вештака Градског завода за вештачење, а потом се даје оцена и закључак суда да „непостојање посебних робно – аналитичких картица са ценама коштања нема значај околности на основу које би се могло закључити да

је такво неевидентирање учињено у намери и у циљу извршења кривичног дела које се окривљеном ставља на терет.

У односу на тачку ЗБ оптужнице и пресуде, у захтеву за заштиту законитости се наводи да су у првостепеној и другостепеној пресуди разлози о исплати отпремнина радницима нејасни и конфузни у погледу разумевања правне природе исплаћених отпремнина. При томе, Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости не наводи у чему се та нејасноћа и конфузност састоји, већ истиче да дати разлози уствари „нису основани“ а што не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, по оцени Врховног касационог суда, првостепени суд је дао потпуне, јасне и непротивречне разлоге у односу на наведену тачку оптужнице односно пресуде на странама 65 и 66 своје одлуке.

Неосновани су и наводи захтева да је образложење другостепене пресуде контрадикторно, а која се контрадикторност према наводима захтева састоји у томе што је другостепени суд прво на страни 4 нашао да је првостепени суд правилно одбио предлог јавног тужиоца за допунским вештачењем, да би на страни 6 навео да је другостепени суд извео све доказе које је предложило јавно тужилаштво, те да Виши јавни тужилац није имао примедбе на доказе изведене на главном претресу. Републички јавни тужилац налази да је у том делу образложење другостепене пресуде супротно и у знатној мери противречно стању у списима предмета.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер су пре свега резултат сопствене анализе цитираних делова другостепене пресуде од стране Републичког јавног тужиоца, који су истргнути из целокупног контекста другостепене пресуде. Управо на начин како је то наведено у записнику о главном претресу, и другостепени суд је у својој пресуди констатовао извођење доказних радњи, њихов редослед, и поступање суда по предлозима странака, тако да у конкретном случају нема протворности и контрадикторности у другостепеној пресуди, нити може бити речи о томе да наводи другостепене пресуде не одговарају списима предмета, а како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца.

Из наведених разлога, налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП на коју се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неосновано указује, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић